

No oblidem l'hospitalitat! Carta de Taizé 2019

Dv, 4/01/2019 per Catalunya Religió

Publiquem la versió catalana de la Carta de Taizé 2019, del **germà Alois**, amb motiu de la trobada que s'ha celebrat aquest Cap d'Any a la ciutat de Madrid.

No oblidem l'hospitalitat! frère Alois 2019

«No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels.» ([Hebreus 13.2](#))

Com un fil conductor de les trobades de joves, el pelegrinatge de confiança, iniciat a Taizé ja fa diverses dècades, continua avui en tots els continents.

En cada una d'aquestes trobades, l'experiència de l'hospitalitat és una de les que més marquen, tant als joves que hi participen com a aquells que obren la seva porta.

L'agost passat, vam mesurar una vegada més el valor de l'hospitalitat a Hong Kong, durant una trobada de joves de molts països d'Àsia i d'altres països, inclosos de països que han estat en conflicte entre ells, i per als quals les ferides de la història demanen una guarició.

Entre aquests joves, 700 provenien de diverses províncies de la Xina continental. La presència de joves de tants països i la seva acollida en les famílies de Hong Kong han estat un signe d'esperança.

Sovint en petites minories en les societats en ràpida transformació, els joves cristians asiàtics busquen extreure la seva força de la fe en Crist i en la fraternitat en l'Església.

A partir de la trobada europea de Madrid i al llarg de l'any 2019, a Taizé, a Beirut, a Ciutat del Cap i a altres llocs, aprofundirem diverses dimensions de l'hospitalitat.

Les propostes que segueixen estan arrelades en la fe, conviden els cristians a descobrir en Déu la font de l'hospitalitat. Aquesta ens porta a qüestionar la imatge que ens fem de Déu: ell mai no exclou, ell acull cada un.

Amb els meus germans, veiem que l'experiència de l'hospitalitat implica tant els cristians de diferents Esglésies, com els creients d'altres religions i els no creients.

Enmig de les dificultats actuals, quan sembla que sovint la desconfiança guanya terreny, tindrem, tots junts, el coratge de viure l'hospitalitat i, per tant, fer créixer la confiança?

Primera proposta

Descobrim en Déu la font de l'hospitalitat

Des del començament de l'univers, Déu treballa misteriosament. Aquesta convicció està en el cor dels relats poètics de la creació al començament de la Bíblia. El que Déu porta a l'existència, ell ho mira i ho beneeix: veu la bondat de tota la creació. Tot l'univers és profundament estimat per Déu.

A vegades entenem tan poc de Déu, però nosaltres podem avançar amb aquesta confiança: ell desitja la nostra felicitat, ell ens acull a tots, sense cap condició prèvia. Déu mateix és la font de l'hospitalitat.

Més encara, a través de Crist, Déu ha arribat a esdevenir un de nosaltres, per conduir i acollir la humanitat prop d'ell. Aquesta hospitalitat de Déu respecte a nosaltres toca les profunditats de l'ànima: va més enllà i desborda totes les fronteres humanes.

- Davant dels perills que pesen sobre el nostre temps, som presos pel desànim? Per mantenir viva l'esperança, exercitem el nostre esperit de sorpresa: portem al nostre voltant una mirada que discerneix el que pot ser admirat.
- Sols o amb altres, llegim la Bíblia, començant pels Evangelis que narren la història de Jesús. Potser no ho compreguem tot de seguida, de vegades serà necessària una aportació de coneixements. Anar junts a la Bíblia com a una font ens fa créixer en la confiança en Déu.

El fill que havia marxat va tornar i «se n'anà a trobar el seu pare. Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà.» ([Lc 15,20](#))

- Aquesta paràbola narrada en [Lluc 15,11-32](#), què m'ensenya sobre l'hospitalitat de Déu?

Segona proposta

Estem atents a la presència de Crist en les nostres vides

Si Déu ens fa el do de la seva hospitalitat, amb la nostra resposta lliure ella esdevé una veritable comunió amb ell.

A través de Jesús, sabem que Déu és amor: ell ens ofereix la seva amistat. Humilment, Crist s'acosta a la nostra porta i hi truca. Com un pobre, confia i espera a canvi la nostra hospitalitat. Si algú li obre la porta, ell entrarà.

Amb una pregària ben simple, li donem accés al nostre cor. Així, fins i tot quan sentim molt poc la seva presència, Crist ve a habitar en nosaltres.

- Preguar en una església, fins i tot un breu moment; guardar un temps gratuït, a la tarda o al matí, per confiar la nostra jornada a Déu... heus aquí el que ens construeix interiorment, en el temps. Recordar la presència de Crist també ens allibera de les nostres pors –la por d’altres persones, el temor de no ser a l’alçada, la inquietud davant d’un futur incert.
- Quan tenim poc temps, parlem a Crist de nosaltres mateixos i dels altres –propers o llunyans–, en poques paraules, com en un alè. Diguem-li el que vivim i que no sempre comprenem. Una paraula bíblica ens podria acompanyar durant tot el dia.

Crist ressuscitat diu: «*Mira, soc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi.*» ([Apocalipsi 3,20](#))

- Què m’ajuda a escoltar Crist? Què significa per a mi «*obrir-li la porta*»?

Tercera proposta

Acollim els nostres dons i també els nostres límits

Déu ho acull tot de nosaltres; nosaltres podem al nostre torn acceptar-nos a nosaltres mateixos, tal com som. Aquí comença el camí de la guarició que tots necessitem.

Lloem Déu pels nostres dons. Acollim també les nostres fragilitats com una porta a través de la qual Déu entra en nosaltres. Per acompanyar-nos més enllà, per portar-nos a un canvi de vida, ell espera que primer siguem acollidors envers nosaltres mateixos.

L’acceptació dels nostres límits no ens fa passius davant les injustícies, la violència, l’explotació dels éssers humans. Al contrari, acceptar els nostres límits ens pot donar la força per lluitar amb un cor reconciliat.

L’Esperit Sant, foc amagat en el més íntim de nosaltres mateixos, transforma de mica en mica el que en nosaltres i al nostre voltant s’oposa a la vida.

- Per descobrir els nostres dons i acceptar els nostres límits, busquem una persona de confiança que ens escolti amb bondat, que ens ajudi a créixer en la vida i en la fe.
- En la nostra pregària, guardem un lloc a la lloança. Ella unifica la nostra existència. La pregària cantada junts és irremplaçable, continua després ressonant en els nostres cors.

«*Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc mansuet i humil de cor, i la vostra ànima trobarà repòs, perquè el meu jou és suau, i la meua càrrega, lleugera.*» ([Mateu 11,28-30](#))

- De quina càrrega i de quin repòs parla Jesús? Què puc aprendre posant-me en la seva escola?

Quarta proposta

Trobem en l’Església un lloc d’amistat

Per compartir amb altres la nostra confiança en Déu, necessitem llocs on trobar no només alguns amics ben coneguts sinó una amistat que s'estengui a aquells que són diferents de nosaltres.

Les parròquies i les comunitats locals tenen la vocació de reunir una diversitat de generacions i d'orígens socials o culturals. Hi ha un tresor d'amistat, de vegades massa amagat, a fer fructificar.

Si cada Església local fos com una família acollidora, on nosaltres podem ser nosaltres mateixos, amb els nostres dubtes i les nostres preguntes, sense temor de ser jutjats...

L'Església és troba allà on bufa l'Esperit Sant, arreu on resplendeix l'amistat de Crist. En alguns països del Sud, petites comunitats eclesials de base assumeixen un gran compromís pels altres, en el seu barri o en el seu poble. Seran una font d'inspiració en altres països?

- Retrobem-nos amb altres regularment, en la pregària i el compartir, però també recolzem la vida de la comunitat cristiana més gran que hi ha en la nostra ciutat o el nostre poble. El nostre petit grup estarà atent, per exemple, als qui venen a la celebració dominical sense conèixer-hi ningú?
- Crist vol reunir en una sola comunió tots aquells que l'estimen i el segueixen, més enllà de les seves pertinences confessionals. L'hospitalitat compartida és un camí d'unitat. Convidem amb més freqüència a una pregària comuna els qui ens envolten i que expressen la seva fe d'una manera diferent.

A la creu, just abans de morir, Jesús va veure la seva mare i, al seu costat, el deixeble que estimava. «*Digué a la seva mare: "Dona, aquí tens el teu fill."* Després digué al deixeble: *"Aquí tens la teva mare."* I d'aleshores ençà, el deixeble la va acollir a casa seva.» ([Joan 19,25-27](#))

- Al peu de la creu, una nova família neix de la voluntat mateixa de Jesús. Com viure avui aquesta fraternitat?

Cinquena proposta

Exercim una hospitalitat generosa

L'hospitalitat de Déu respecte a nosaltres és una crida: rebem els altres, no com ens agradaria que fossin, sinó com són; acceptem ser acollits per ells a la seva manera, no a la nostra.

- Esdevinguem dones i homes d'acollida, prenent temps per escoltar algú, convidant-lo a la nostra taula, apropant-nos a una persona desemparada, tenint una paraula amable per als qui ens trobem...
- Davant el gran desafiament plantejat per les migracions, cerquem com l'hospitalitat pot esdevenir una oportunitat no només per a aquells que són acollits, sinó també per als qui acullen. Les trobades de persona a persona són indispensables: escoltar la història d'un migrant, d'un refugiat. Trobar els qui venen d'altres llocs també ens permetrà comprendre millor les nostres arrels i aprofundir la nostra identitat.
- Tinguem cura de la terra. Aquest meravellós planeta és la nostra casa comuna. Custodiem-la hospitalària, també per a les generacions futures. Revisem la nostra forma de vida, fem tot el possible per aturar l'explotació desconsiderada dels recursos, lluitem contra les diverses formes de

contaminació i la disminució de la biodiversitat. Sent solidaris amb la creació, descobrirem la joia que se'n deriva.

Jesús diu: *«Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi.»* ([Mateu 25,40](#))

«Sempre us he mostrat que convé de treballar per no escandalitzar els febles, recordant les paraules de Jesús, el Senyor, quan digué: "Fa més feliç donar que rebre".» ([Fets 20,35](#))

- Quan ja he fet l'experiència que hi ha felicitat en donar?
- Sóc conscient que també jo he de rebre alguna cosa dels altres?